

පූර්විකාව

දුමාරය සහ දියමන්ති

බැරැරම් පෙනුමැති වීදුරු සහ වානේ ගොඩනැගිල්ල ඉදිරිපස විදිය මතින් නැඟී සිටියේ අහස දූදුරු කරනා ඉදිකටුවක් වාගේය. මැන්හැටන් නගරයේ නව ස්වාධිපත්‍ය දුරු මේ මිලාධික ගොඩනැගිල්ල මහල් පනස් හතකින් යුතු විය. එයින් මුද්‍රනතම වූ පනස්හත්වන මහල සමන්විත වූයේ අන් සියල්ලට වඩා අධි සුබෝපහෝගී තට්ටු නිවාස ඒකකයකිනි: ඒ මෙට්‍රොපෝල් මහල් නිවාසය සිලුටු කළු සහ සුදු සැලසුමකට නිමැවූ අග්‍රගණ්‍ය කලා කෘතියක් වූයේය. තවමත් දුහුවිල්ලක් හෝ නොවැදුණු එහි කිරිගරුඬ ගෙබිම මතින් පෙනුණේ, සිවිලිමේ සිට බිම දක්වා උස් පුළුල් කවුළු තුළින් පෙරි ආ තාරකා ඵලිවල ප්‍රතිබිම්බයන්ය. නරඹන්නා සහ දර්ශනය අතර කිසිවක් නැති බවට හඟවන අන්දමින් කවුළුවේ වීදුරුව මුළුමනින් පාරදෘශ්‍ය වූයේ, උස් තැන් කෙරෙහි බියක් නොදක්වන අය තුළ පවා ඉස කරකැවිල්ලක් ඇති කරවන අන්දමිනි.

ඊට බොහෝ පහතින්, අත් පලදනා පැලැන්දාක් මෙන් තැන තැන ඇති දිස්න නඟන පාලම්වලින් සහ මැස්සන් තරම් කුඩාවට දිස්වන බෝට්ටුවලින් පුල්ලි වැටුණු නැගෙනහිර ගංගාව රිදිවන් පිත්ත පටියක් සේ ඇඳී ගියේ, ඉවුර දෙපස වූ මැන්හැටන් සහ බෲක්ලින් නගරවල ආලෝක ඉවුරු දෙබෑ කරමිනි. පැහැදිලි රාත්‍රියක දී දකුණු දෙසින් ආලෝකවත් කරන ලද ලිබර්ටි ප්‍රතිමාව දැකගත හැකි වුවත්,

මේ රැය මිදුම් සහිත වූයෙන් ලිබර්ටි දූපත ධාවල මිදුම් වලාවක් පිටුපස සැඟව තිබිණ.

මේ දසුන කෙතරම් අසුරුව වුවත් කවුළුව ඉදිරිපිට සිටගෙන හුන් මිනිසා එය කෙරෙහි විශේෂ උනන්දුවක් දැක්වූ බවක් නොපෙනිණ. සිය පටු, යෝග්‍යවචර මුහුණේ රැවුමක් ඇඳගෙන විදුරුවෙන් ඉවතට හැරුණු ඔහු ගෙබිම හරහා දිගු පියවර තබන විට ඔහුගේ බුටි පාවහන් යුවළ කිරිගරුඬ පොළොවේ වැදී දෝංකාරයක් නැංවීය. "ඔහේ නාම ලැස්ති නැද්ද?" ඔහු ප්‍රශ්නකර සිටියේ සිය ලවණ-සුදු පැහැ කෙස් වැටිය අතකින් පහරුගාමිනි. "අපි දැන් මෙතැන පැයකටත් වැඩියිනේ."

බිම දණගසා හුන් ගැටවරයා හිස ඔසවා ඔහු දෙස බැලුවේ කලබලයට හා නොරිස්සුමට පත් බැල්මෙනි. "මේ කිරිගරුඬ නිසා, ඒක මම හිතුවට වඩා තදයි. ඒ නිසා පස්කොන් තරුව අදින්න අමාරුයි."

"එහෙනං පස්කොන් තරුව අතැරලා දාන්න." සමීපව බලන කල, ඔහුගේ කෙස් වැටිය සුදු පැහැ ගත් නමුත් මේ පුද්ගලයා වියපත් අයෙක් නොවන බව පැහැදිලිව පෙනුණේය. ඔහුගේ දෑඩ් මුහුණ කර්කඳ වූ නමුත් රැළිවලින් තොර වූ අතර, ඔහුගේ දෑස පැහැදිලි සහ ස්ථිරසාර වූයේය.

ගැටවරයා තදින් කෙළ පිඩක් ගිල දෑම අතර, ඔහුගේ පටු උර තලවලින් පිට පැන තිබූ සිහින් සිවියක් වැනි කාල වර්ණ පියාපත් යුගලය (ඒවාට ඉඩ සලසනු පිණිස ඔහු සිය ඩෙනිම් ජැකට්ටුවේ පිටුපස විවරයන් කපා තිබුණේය) කලබලයෙන් මෙන් සැලිණ. "යක්ෂ ආවැඩුම් යාගයට පස්කොන් තරුව අත්‍යවශ්‍ය දෙයක්. ඔබතුමා ඒක දන්නවනේ. ඒක නැතුව..."

"අපිට ආරක්ෂාවක් නැහැ. මම ඒක දන්නවා, එලායස් කොල්ලෝ. ඒත් ඔය වැඩේ ඉක්මන් කරනවා. ඔහේ පස්කොන් තරුවකින් බාගයක් අදින්න ගන්න කාලය ඇතුළේ යක්ෂයෙක්ව කැඳවලා, උඹ එක්ක කතා කරලා, උඹ ආපහු අපායටම පිටමං කරන්න දන්න ඉන්ද්‍රජාලිකයෝ මම දන්නවා."

ඊට පිළිවදන් නොදුන් ගැටවරයා අමුතුවෙන් ප්‍රාණවත් වූ හදිසියකින් නැවතත් කිරිගරුඬ පොළොවට පහර දෙන්නට ගත්තේය. ඔහුගේ නළලට දහඩිය ගලා එනවිට ඔහු සියුම් දෑලක් වත් පටලයකින් එකට බැඳුණු අතැඟිලි සහිත අතකින් කොණ්ඩය ආපස්සට තල්ලු කළේය. “හරි,” අවසානයේ ඔහු කීවේ, දෙපයේ විලඹට බර දී සුසුමක් හෙළමිනි. “ඒක ඉවරයි.”

“හොඳයි.” පිරිමියා කතා කළේ සතුටට පත් ස්වරයෙනි. “අපි වැඩේ පටන්ගමු.”

“මගේ සල්ලි...”

“මම ඔහේට කිව්වනේ. ඔහේගේ ගාස්තුව ලැබෙන්නෙ මම අග්‍රමොන්ට කතා කළාට පස්සේ මිසක්, ඊට කලින් නෙවෙයි.”

දෙපයින් නැගුණු එලායස් ජැකට්ටුව ගලවා දමුවේය. ඔහු එහි සිදුරු කපා තිබුණු නමුත් ඒවායින් ඔහුගේ පියාපත් අපහසුකාරී ලෙස සිරකොට තිබිණ. නිදහස ලද වහා ඒවා දිග ඇදෙමින් විහිදුණේ වාතාශ්‍රයෙන් තොර වූ කාමරය පුරා සිහින් සුළං රළක් පතුරුවමිනි. ඔහුගේ පියාපත් දිය මත පාවෙන තෙල් පැල්ලමක පැහැ ඉසිලීය. එහි කළු පැහැය මැදින් දේදුනු වර්ණ වයිරම් වැටී තිබිණ. ඔහුගේ පියාපත් දැකීම අප්‍රසන්න වූවාක් මෙන් පිරිමියා ඔහුගෙන් ඉවතට හැරුණු නමුත්, එලායස් එය දුටු බවක් නොපෙනිණ. ඔහු ගිනිමැලයක සටපටය සිහි ගන්වන යක්ෂ භාෂාවකින් මතුවමින් ඔහු විසින් අදින ලද පස්කොන් තරුව වටා වාමාවර්තව කැරකෙන්නට ගත්තේය.

රෝදයකින් සුළං පිටවන්නාක් වැනි හඬක් සමඟ එක්වරම පස්කොන් තාරකාවේ රේඛා මතින් ගිනි දලු නැගුණි. ගිනිගෙන දූවෙන පස්කොන් තාරකාවේ ප්‍රතිබිම්බය විසල් කවුළු දුසිම මතින්ම දිස් වන්නට විය.

කිසියම් දෙයක්... හැඩයක් නැති කළු පැහැ යමක් පස්කොන් තාරකාව තුළ වළනය වන්නට ගත්තේය. දැන් සිය පටල බැඳි දැන ඉහළට ඔසවාගත් එලායස් අතැඟිලිවලින් අවකාශයේ යමක් අඳිමින්

වඩාත් වේගයෙන් මතුරමින් සිටියේය. ඔහුගේ අතැඟිලි අවකාශයේ ඇදෙන තැනක් පාසා නිල වර්ණ ගිනි දලු නැටීය. ඉන්ද්‍රජාලික භාෂාව වන තෝනියන්¹ බස ව්‍යක්ත ලෙස කතා කරන්නට පිරිමියා අපොහොසත් වූ නමුත්, එලායස් නැවත නැවතත් මැතිරු වචන හඳුනාගන්නට තරම් ඔහු ඒ බස දැන සිටියේය: ඇගුමොන්, මම නා කැඳවමි. ලෝක අතර ඇති අවකාශයෙන් මම නා කැඳවමි.

පිරිමියා සිය සාක්කුවට අතක් රුවාගත්තේය. එතුළ වූ කිසියම් දෘඩ, සිසිල් සහ ලෝමුවා යමක් ඔහුගේ අතැඟිලිවල ගැටිණ. ඔහු සිනාසුණේය.

එලායස් ඇවිදීම නවතා සිටියේය. දෑත් පස්කොන් තරුව ඉදිරිපිට සිටගෙන සිටි ඔහු ඒකාකාර මැතිරුමකින් හඬ ඉහළ පහළ නංවන අතරේ, ඔහු වටා විදුලි කොටන ලෙසින් නිල් ගිනි දලු නටමින් තිබිණ. එක්වරම පස්කොන් තාරකාව තුළ කාල වර්ණ දුම් රොටුවක් පැන නැංගේය: සුළි නංවමින් ඉහළ නැඟී එය වඩාත් පුළුල්ව පැතිරෙමින් සනීභවනය වන්නට ගත්තේය. ඒ සෙවණැල්ල තුළ දැසක් එල්ලී තිබුණේ මකුළු දූලක පැටලුණු මිණි කැට දෙකක් වාගේය.

“ලෝක හරහා මා මෙතැනට කැඳවුයේ කවුරුන්ද?” විදුරු බිඳෙන්නාක් වැනි හඬකින් ඇගුමොන් ප්‍රශ්න කළේය. “මා කැඳවුයේ කවුරුන්ද?”

එලායස් මැතිරුම නවතා සිටියේය. ඔහු පස්කොන් තාරකාව ඉදිරිපිට නොසැලී සිටියේය. ඔහු නොසැලී සිටි නමුත් ඔහුගේ පියාපත් යුවල හින් සීරුවේ වාතය කලඹමින් තිබිණ. වාතයේ වූයේ මලකඩ සහ පුලුටු ගන්ධයකි.

“ඇගුමොන්,” ඉන්ද්‍රජාලිකයා කීවේය. “ඉන්ද්‍රජාලික එලායස් මමයි. තුඹව කැඳවුයේ මමයි.”

එක මොහොතකට එහි නිහැඬියාවක් පැතිරිණ. අනතුරුව,
- දුමාරයක් සිනාසුණේ යැයි කිව හැකි නම් - යක්ෂයා මහ හඬින්

1 Chthonian

සිනාසුණේය. ඒ සිනහව අම්ලයක් සේ දූවෙනසුලු වූයේය. "මෝඩ ඉන්ද්‍රජාලිකයා." ඇගුමොන් හිල්ලිය. "මෝඩ කොඳුවා."

"මට තර්ජනය කරන්න නුඹට පුළුවන් කියා හිතනවා නම්, මෝඩයා නුඹයි!" එලායස් කියූ නමුත් ඔහුගේ කටහඬ ඔහුගේ පියාපත් සේම සැලිණ. "මම නුඹව නිදහස් කරන තෙක්, නුඹ ඔය පස්කොන් තරුවේ සිරකාරයෙක් වෙනවා, ඇගුමොන්."

"එහෙම වෙයිද?" දුමාරය විවිධ රූප මවමින් ඉදිරියට පැමිණියේය. ඉන් පිට පිනු දුම් රොටුවක් මිනිස් අතක හැඩය ගෙන, එය සිරවී හුන් පස්කොන් තරුවේ දූවෙන දාරය ස්පර්ශ කළේය. අනතුරුව වේගයෙන් ඉදිරියට පෙරළුණු දුමාරය තාරකාවේ දාරයෙන් මෙපිටට ගලා ආවේ වේල්ලක් බිඳගෙන යන රැල්ලක් වාගේය. ගිනි දලු සැලෙමින් නිව් යද්දී එලායස් බෙරිහන් දෙමින් ආපස්සට විසි වූවේය. ඔහු දැන් තෝනියන් බසින් බන්ධන සහ තෙරපන මන්ත්‍ර වේගයෙන් මතුරමින් සිටියද ඉන් එලක් නොවීය. අනුකම්පා විරහිතව ඉදිරියට පැමිණි කාල වර්ණ දුමාරය දැන් හැඩයක් මවන්නට ගෙන තිබිණ. එය විකෘති, යෝධ සහ විරූපී ස්වරූපයක් ඉසිලූ අතර, එහි දිලිසෙන දෑස වෙනස් වෙමින්, පිරිසි තරම් විසල් වී, බිහිසුණු එළියක් වගුරුවන්නට විය.

පිරිමියා මේ සියල්ල දෙස වගකට නැති උනන්දුවකින් බලා සිටින අතරේ නැවත වරක් මර හඬ නැගූ එලායස් පලා යන්නට හැරුණේය. ඔහුට දොර වෙත ළඟා වන්නටවත් නොලැබිණ. ඉදිරියට පිනු ඇගුමොන් සිය අඳුරු ස්කන්ධය කැකැරෙන තාර රළක් මෙන් ඉන්ද්‍රජාලිකයා මත හෙළුවේය. මේ පහරට යට වී මොහොතක් දුබල ලෙස පොර බැදූ එලායස් අනතුරුව නිසල වූවේය.

ඇඹරී ගිය ඉන්ද්‍රජාලිකයාගේ සිරුර කිරිගරුඬ පොළොව මත හැරදමා කාල වර්ණ රූපකාය පසු බැස්සේය.

"මම හිතනවා," පිරිමියා හඬ අවදි කළේ සාක්කුව තුළ වූ ලෝහමය වස්තුව පිටතට ගෙන එය සමඟ සෙල්ලම් කරමිනි. "නුඹ එයාගෙන් ගන්නම දෙයක් නැති තැනට වැඩ කරන්න නැතුව ඇති කියලා. මට එයාගේ ලේ වුවමනා වෙනවා, ඒකයි."

මාරාන්තික දියමන්ති දැසක් සහිත කාල වර්ණ කුලුනක් වන් ඇගුමොන් හැරී බැලුවේය. ඔහුගේ දැස මිලාධික ඇඳුම් කට්ටලයකින් සැරසී හුන් මිනිසාවත්, ඔහුගේ පටු, නොසැලකිලිමත් මුහුණත්, ඔහුගේ සම වසා පැතිරී තිබූ කළු සලකුණුත්, ඔහුගේ සුරතේ දිදුලමින් තිබූ වස්තුවත් දැකගත්තේය. “මාව කැඳවන්න අර ඉන්ද්‍රජාලික ළමයාට ගෙව්වේ නුඹද? හැබැයි මගේ බලපූළුවන්කම ගැන නුඹ ඔහුට කීවේ නැහැ?”

“නුඹ හිතුවා හරි.” පිරිමියා කීවේය.

ඇගුමොන් කතා කළේ අගය කරනසුලු හඬකිනි. “ඒක බුද්ධිමත් වැඩක්.”

පිරිමියා ඇගුමොන් දෙසට පියවරක් තැබුවේය. “මම බොහෝම බුද්ධිමත් තමයි. ඒ වගේම දැන් මමයි නුඹේ ස්වාමියා. මර්ත්‍ය කුසලානය තියෙන්නෙ මගේ අතේ. නුඹ මට කීකරු විය යුතුයි, නැත්නම් විපාකවලට මුහුණ දෙන්න වෙයි.”

යක්ෂයා මොහොතක් නිහඬව සිටියේය. අනතුරුව උභය බිමට ලිස්සා ගියේ සරදම් ආචාරයකිනි. එය සිරුරක් නොමැති සත්වයෙකුගෙන් දණගැසීමක් ලෙස බලාපොරොත්තු විය හැකි උපරිමයය. “ඔබේ සේවයට මම සූදානම්, මගේ උතුමාණෙනි?”

ඒ වැකිය ආචාරශීලීව අවසන් වූයේ ප්‍රශ්නාර්ථයකිනි.

පිරිමියා සිනාසුණේය.

“නුඹ මට වැලන්ටයින් කියා කතා කරාම ඇති.”

පළමු කොටස

නිරයේ සතුවක්

‘මා සිටින්නේ නිරයේ බව මම ඇදහමි, එහෙයින් මා සිටින්නේ එහිය.

~ ආතර් රැම්බෝ

MUSESBOOKS

වැලන්ටයින්ගේ ඩිය

“ඔයා තාමත් කරහෙන්ද ඉන්නේ?”

ඇලෙක් විදුලි සෝපානයේ බිත්තියට බර දෙමින්, පටු අවකාශය හරහා ජේස්ට රැවිවේය. “මට ඇති කරහක් නෑ.”

“අපොයි, මොකද නැත්තේ?” සිය එකකුස-නූපන් සොයුරා දෙසට චෝදනාත්මක ඉංගිතයක් පෑ ජේස්, අනතුරුව කැගැහුවේ ඔහුගේ බාහුව මුළුල්ලේ වේදනාවක් පැතිර ගිය හෙයිනි. එදා දහවලේ දිරා ගිය ලී සහිත මහල් තුනක් බිඳගෙන, අබලි යකඩ ගොඩක් මතට ඇද වැටීම නිසා ඔහුගේ සිරුරේ සෑම කොටසක්ම වේදනා දෙමින් තිබිණ. ඔහුගේ අතැගිලි පවා තැළී තිබුණේය. ඇබ්බන් සමඟ සටනින් පසු පාවිච්චි කරන්නට සිදු වී තිබූ කිහිලිකරු මෑතකදී ඉවත් කර සිටි ඇලෙක්ගෙන් දිස් වූයේද ජේස්ට දෑනෙමින් තිබුණාට වඩා හොඳ බවක් නොවේ. ඔහුගේ ඇඳුම් මඬෙන් වැසී තිබුණ අතර ඔහුගේ කෙස් දහඩියෙන් තෙමුණු හැඩපලු ලෙස එල්ලා වැටිණ. ඔහුගේ කම්මුලක් අයිනේ දිගු කැපුමක්ද විය.

“එහෙම නෑ,” ඇලෙක් කීවේ තදින් පියවා ගත් දත් අතරිනි. “මකර රාක්ෂයෝ වදවෙලා ගිහින් කියල ඔයා කියපු පළියට...”

“මම කිව්වේ ගොඩක් දුරට වඳවෙලා කියලා.”

ඇලෙක් ඔහුට ඇඟිල්ල උරුක් කළේය. “ගොඩක් දුරට වඳවෙලා කියන්නේ,” ඔහු කීවේ කෝපයෙන් වෙවුලන හඬින්. “වුවමනා තරම් වඳවෙලා කියන එක නෙවෙයි.”

“ඒකත් එහෙමද?” ජේස් කීවේය. “එහෙනම් මම රාක්ෂසවේදය අච්චු පොතේ තියෙන ‘මුළුමනින්ම පාහේ වඳ වී ඇත’ කොටස, ‘ඇලෙක්ට වුවමනා තරම් වඳ වී නැත. ඔහු වඩාත් කැමති රාක්ෂයෝ ඇත්තටම වඳ වී සිටිනවාටය’ කියල වෙනස් කරවන්නම්. එතකොට ඔයාට සතුටුයිනේ?”

“කොල්ලනේ, කොල්ලනේ,” යි කතා කළේ විදුලි සෝපානයේ දර්පණයෙන් සිය මුහුණ පිරික්සමින් සිටි ඉසබෙල්ය. “රණ්ඩු කරන්නෙපා.” ඇ දිස්තිමත් සිනහවක් සමග දර්පණයෙන් ඉවතට හැරුණාය. “ඒක ඉතින් අපි බලාපොරොත්තු වුණාට වඩා ටිකක් ලොකු වැඩක් වුණා තමයි, ඒ වුණාට මට නම් හිතුවේ ඒක ජොලි කියලා.”

ඇය දෙස බැලූ ඇලෙක් හිස සැලුවේය. “ඔයා කොහොමද කවදාවත් මඩ ගාගන්නැතුව ඉන්නේ?”

ඉසබෙල් උදාරම් තාලෙන් උරහිස් ඇකිළුවාය. “මම හදවතින් පිරිසිදුයිනේ. ඒකෙන් මඩ විකර්ෂණය වෙනවා.”

ජේස් කෙතරම් හඬ නැඟෙන සේ නාසයෙන් පිම්බේද යත් ඇ ඔහු වෙත හැරුණේ රැවුමක්ද සමඟිනි. ඔහු, මඩ වැකුණු සිය ඇඟිලි ඇය දෙසට වැනුවේය. ඔහුගේ නිය පෙනුණේ කළු පැහැ අඩහඳවල් වාගේය. “අනේ අපි නම් ඇතුළෙන් වගේම එළියෙනුත් අපිරිසිදුයි.”

ඉසබෙල් ඊට පිළිතුරු දීමට සැරසෙත්ම විදුලි සෝපානය තිරිංග මොරදෙන හඬක් නංවමින් නැවතිණ. “මේක හදන්න කාලේ හරි වගේ.” ඇ දොර තදින් ගස්සා අදිමින් කීවාය. ජේස් ඇය පසුපස ප්‍රවේශ ශාලාවට ගියේ, සිය සන්නාහය සහ ආයුධ ඉවතලා උණු

දිය ස්නානයක් ගැනීමට මඟ බලමිනි. ඔහු සිය සුළු-සොයුරුව සහ සුළු-සොයුරියව දඩයමේ යාමට පොලඹවාගෙන තිබුණේ, ඔවුන්ට උපදෙස් ලබා දීමට දැන් හොඳ් එහි නොසිටි බැවින් තනිවම බැහැර යාමට ඔවුන් අදිමදි කරද්දීමය. එහෙත් ජේස්ට වුවමනා වී තිබුණේ සටනක් අතරතුරදී සිදුවන අන් සියල්ල අමතක වී යාම, ඝාතනයකින් ලැබෙන අවධානය බැහැරක යොමු වීම සහ ආබාධවලින් කල්පනාව වෙනතක හරවා ගැනීමට හැකිවීම අත්විඳීමටය. ඔහුට එය අවැසි බව දන්නා නිසා ම ඔහු සමඟ ගොස් තිබූ ඔවුහු, චුගනයිඩ් යක්ෂයෙකු හමුවන තුරු පාළුවට ගිය අපිරිසිදු උමං මාර්ගවල රිංගා, ඌව මරා දමා තිබුණහ. ඔවුන් තිදෙනා කවදත් එක්ව කටයුතු කළේ එකා මෙන්න. එකම පවුලක් වාගේය.

සිය ජැකට්ටුවේ සිපරය ගැලවූ ඔහු එය බිත්තිය මත වූ ලී ඇණයක එල්ලුවේය. ඇලෙක් ඔහු අසලම මිටි බංකුවක වාඩි වී, තම කුණු වැකුණු බූට් සපත්තු ගලවමින් සිටියේය. ඔහු හුස්මට යටින් තාලයක් නැති මිම්නුමක් නඟමින් සිටියේ, තමන් සිටින්නේ එතරම් තරහින් නොවන බව ජේස්ට ඇඟවීමට වාගේය. ඉසබෙල් සිය කාල වර්ණ දිගු කෙස්වැටිය කඩාහැලෙන සේ එහි වූ කොණ්ඩා කටු ගලවා දමමින් සිටියාය. “දැන් නම් මට බඩගිනියි.” ඇූ කීවාය. “අපිට මොනවාහරි උයලා දෙන්න අම්මාවක් හිටියා නම්.”

“එයා නොහිටියේ හොඳ වෙලාවට”යි කීවේ සිය මෙවලම් බදපටිය ලිහා දමමින් සිටි ජේස්ය. “හිටියා නම් එයා මෙලහකටත් පාපිසි කිලුටු කරනවා කියලා අපිට බෙරහන් දෙනවා.”

“ඒක ඇත්ත.” සන්සුන් කටහඬකින් කියනවා ඇසී බදපටියට අත තබාගෙනම වේගයෙන් හැරුණු ජේස් දුටුවේ දැන බැඳගෙන, දොරකඩ සිටගෙන සිටිනා මේරිස් ලයිට්වුඩ්. කළු පැහැති රළු සංචාරක ඇඳුමකින් සැරසී සිටි ඇූ, ඉසබෙල්ගේ වැනි කළු පැහැ කොණ්ඩය පිටුපසට ඇඳ, ඇගේ පිටුපසින් අඩක් දක්වා දිගට වැටෙන ගත කඹයකට ගොතා සිටියාය. ග්ලැසියර නිල් පැහැ ඇගේ දෑස ඔවුන් තිදෙනා මතින් ඇදී ගියේ පිරික්සුම් පහනක් වාගේය.

“අම්මේ!” මව්තිය පලවා හළ වහා අම්මා වෙත දිව ගිය ඉසබෙල් ඇය වැලඳ ගත්තාය. ඇලෙක්ස් දෙපයින් නැගිට ඔවුන්ට එකතු වීමට ගියේ, ඔහු තවමත් නොන්ඩි ගසන බව සැඟවීමට උත්සාහ කරමිනි.

ජේස් පමණක් හුන් තැනම සිටියේය. ඔහුව සිටි පියෙන් ගල් ගැස්සීමට මේරිස්ගේ බැල්මෙහි වූ යමක් සමත්ව තිබිණ. ඇත්තටම ඔහු කියූ ඒ කතාව ඒ තරම් නරකද? පෞරාණික බිම් ඇතිරිලි සම්බන්ධයෙන් ඇය තුළ වූ දෑඩ් සැලකිල්ල කවදත් ඔවුන්ගේ විහිළුවට ලක් වූවා නොවේද?

“තාත්තා කෝ?” අම්මාගෙන් ඉවතට වෙමින් ඉසබෙල් ඇසුවාය. “එතකොට මැක්ස්?”

එහි මොහොතක නිහඬියාවක් පැතිරිණ. අනතුරුව මේරිස් පිළිතුරු දුන්නාය. “මැක්ස් එයාගේ කාමරේ. ඔයාලගේ තාත්තා නම්, අවාසනාවකට, තාම ඇලිකැන්ට්වල. එහේ එයාට බලන්න වැඩකටයුතු වගයක් තිබුණා.”

සාමාන්‍යයෙන් අනෙක් අයගේ මුහුණුවර ගැන සිය සොහොයුරියට වඩා සංවේදී ඇලෙක් මදක් පැකිළෙන බවක් පැවේය. “මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද?”

“ඒක මමයි ඔයාගෙන් අහන්න ඕනෑ.” ඔහුගේ අම්මාගේ ස්වරය කර්කශ වූවේය. “ඔයා නොණ්ඩි ගහනවද?”

“මම?”

ඇලෙක් කියන්නේම අතේ පැළවෙන බොරුය. ඉසබෙල් හෙමිහිට කතාවට මැදිහත් වූවාය. “උමං පාරක් ඇතුළේදී අපිට චූගනයිඩ් යක්ෂයෙක් හම්බ වුණා. ඒත් ඒක එව්වර දෙයක් නෙවෙයි.”

“එතකොට ගිය සතියේ ඔයාලා සටන් කරලා තිබුණ අර මහා යක්ෂයා... ඒකත් එව්වර දෙයක් නෙවෙයි වෙන්නැති මම හිතන්නේ?”

එයින් ඉසබෙල් පවා නිහඬ වූවාය. ඇ ජේස් දෙස බැලූ අතර, ඇය එසේ නොකර සිටියේ නම් හොඳ බව ජේස් සිතුවේය.

“ඒක සැලසුම් කරලා කරපු දෙයක් නෙවෙයි.” ජේස් සිටියේ සිත ඒකාග්‍ර කරගැනීමට අපහසුවෙනි. මේරිස් මේ වන තෙක් ඔහු හා වචනයක් හෝ කතා නොකර තිබූ අතර, ඇ තවමත් ඔහු දෙස බලමින් සිටියේ නිල වර්ණ කිණිසි පහරවල් වැනි බැලුම්වලිනි. ඔහුගේ උදර පත්ලෙන් උපන් හිස් හැඟීමක් ඔහු පුරා පැතිරෙන්නට ගත්තේය. ඔහු කුමක් කළත් ඇය මින් පෙර කිසිදා ඔහු දෙස මෙලෙස බලා නොතිබුණාය. “ඒක අත්වැරද්දක්.”

“ජේස්!” ලයිට්වුඩ් පවුලේ ළාබාලතමයා වූ මැක්ස්, මේරිස් අසලින් රිංගා, ශාලාව තුළට දිව ආවේ, ඔහුව අල්ලාගන්නට ඔහුගේ අම්මා දිගු කළ අත මග හරිමිනි. “ඔයා ඇවිල්ලා! ඔයාලා හැමෝම ඇවිල්ලා.” ඔහු රවුමක් කැරකී ඇලෙක් සහ ඉසබෙල් වෙත ජයග්‍රාහී සිනහවක් පෑවේය. “සෝපානේ සද්දේ ඇහුණා කියලා මම හිතුවා.”

“එතකොට මම හිතුවේ මම ඔයාට කාමරේට වෙලා ඉන්න කිව්වා කියලා.” මේරිස් කීවාය.

“මට ඒක මතක නෑ.” මැක්ස් කීවේ ඇලෙක්ව පවා සිතා ගැන්වීමට සමත් වූ බරපතළ ස්වරයකිනි. වයසේ තරමට වැඩි නොසිටියත්, ඔහුට තිබුණේ අවුරුදු හතක පමණ පෙනුමකි. ඔහු කෙරෙහි වූ ස්වාධීන ස්වභාවයට, පමණට වඩා විසල් උපැස් යුවළක්ද එක් වී ඔහුට ඊට වඩා වැඩිමහලු අයෙකුගේ පෙනුම අත්කර දී තිබිණ. ඇලෙක් අතක් දිගු කර සිය සොයුරාගේ හිසකේ ඇවිස්සුවේය. නමුත් මැක්ස් තවමත් සිටියේ දිලිසෙන දැසින් ජේස් දෙස බලාගෙනය. ජේස්ගේ උදරය තුළ සීතල අතකින් සිර කරන්නාක් මෙන් දූනෙමින් තිබූ හැඟුම යාන්තමින් පහවනු ඔහුට දැනිණ. මැක්ස් ඔහුගේම වැඩිමල් සොයුරාට නොපෑ අන්දමේ ගෞරව බහුමානයක් දක්වමින් පෙර සිටම ජේස්ට චිරත්වයෙන් සැලකුවේ බාගදා ජේස් මැක්ස්ව වඩාත් හොඳින් ඉවසූ නිසා විය හැකිය. “ඔයා මහා යක්ෂයෙක් එක්ක සටන් කරාලුනෙ.” ඔහු කීවේය. “ඒක මරද?”

“ඒක... වෙනස්.” ජේස් කෙටියෙන් කීවේය. “ඇලිකැන්ට් කොහොමද?”

“ඒක නම් මරේ මරු. අපි මාර ජාති දක්කා. ඇලිකැන්ට්වල ලොකු ආයුධ ගබඩාවක් තියෙනවා. තව එයාලා මාව ආයුධ හදන තැන්වලටත් එක්ක ගියා. එයාලා මට වැඩි කාලයක් තියාගන්න පුළුවන් විදිහට සෙරූ කල හදන අලුත් විදිහකුත් පෙන්නවා, තව මං හිතාගෙන ඉන්නේ හොඳට කියලා...”

ජේස්ට එය නවතාගත නොහැකි විය; ඔහුගේ දැස එසැණින් මේරිස් කරා ඇදුණේ අදහාගත නොහැකි බැල්මක් සමඟිනි. එසේ නම් මැක්ස් හොඳ් ගැන දන්නේ නැතිද? ඇ ඔහුට කියා නැතිද?

ඔහුගේ බැල්ම දක මේරිස්ගේ දෙනොල කිණිසි තලයක් වන් සිහින් රේඛාවකට තුනී විය. “ඔය ඇති, මැක්ස්.” ඇ සිය බාල පුතුගේ බාහුවෙන් අල්ලා ගත්තාය.

පුදුමයට පත් වූ ඔහු ඇය දෙස බලන්නට හිස පසුපසට ඇල කරගත්තේය. “ඒ වුණාට මම ජේස් එක්ක කතා කරකරනේ හිටියේ.”

“මට ඒක පේනවා.” ඇ ඔහුව ඉසබෙල් දෙසට මෘදුව තල්ලු කළාය. “ඉසබෙල්, ඇලෙක්, ඔයාලගේ මල්ලිව එයාගේ කාමරේට එක්ක යන්න. ජේස්...” ඔහුගේ නම පවසන විට ඇගේ හඬට දඩි බවක් එක්ව තිබුණේ අදෘෂ්‍යමාන අම්ලයක් විසින් ඇගේ වචන මුව තුළම වියළා දමමින් තිබූ පරිද්දෙනි. “පුළුවන් තරම් ඉක්මනට ඇඟපත හොඳගෙන, පුස්තකාලට ඇවිල්ලා මාව හම්බවෙන්න.”

“මට මේක තේරෙන්නෑ,” ඇලෙක් කීවේ සිය මවගේ සිට ජේස් වෙතටත්, ආපසුත් බැල්ම යොමමිනි. “මොනවද මේ වෙන්නේ?”

ජේස්ට සිය කොඳු ඇට පෙළ දිගේ සීතල දහඩියක් මතුවනු දැනිණ. “මේක මගේ තාත්තා ගැන මොකක් හරිද?”

මේරිස් දෙවරක් ගැස්සුණේ 'මගේ තාත්තා' යන වචන දෙක වෙන වෙනම එල්ල කළ කම්මුල් පහරවල් වූ පරිද්දෙනි. "පුස්තකාලෙට..." ඇ මිටි කාගත් දත් අතරින් කීවාය. "එතැන දී අපි මේ ගැන කතා කරමු."

ඇලෙක් කතා කළේය. "ඔයාලා නැති දවස්වල සිද්ධ වෙච්ච දේවල්වලට ජේස් පළි නැහැ. අපි හැමෝම ඒවාට වග කියන්න ඕනෑ. ඒ වගේම හොඳ කිව්වා..."

"අපි හොඳ ගැනත් පස්සේ කතා කරමු." මැක්ස් වෙත ඇස ගසාගෙන හුන් මේරිස්ගේ ස්වරයේ වූයේ අනතුරු ඇඟවීමකි.

"ඒත් අම්මේ..." ඉසබෙල් විරෝධය පෑවාය. "ඔයා හදන්නේ ජේස්ට් දඬුවම් කරන්න නම්, ඔයාට අපිටත් දඬුවම් කරන්න වෙයි. එතකොට විතරයි ඒක සාධාරණ. අපි හැමෝම කළේ එකම දේවල්නේ."

"නැහැ," ඇ කිසිවක්ම නොකියා සිටිනු ඇතැයි ජේස්ට් සිතෙන තරමේ දිගු නිහඬියාවකට පසු මේරිස් කීවාය. "ඔයාලා එහෙම කළේ නෑ."

MUSESBOOKS

"ඇනිමේ'වල පළවෙනි නීතිය තමයි..." සයිමන් කීවේය. ඔහු සිය සයනය පාමුල කොට්ටා ගොඩකට පිට දී හිඳගෙන සිටියේ එක අතකින් බඳින ලද අල පෙති පැකට්ටුවක්ද අනෙකෙන් රූපවාහිනී දුරස්ථ පාලකයද රැගෙනය. ඔහු කළු ටී-ෂර්ටයකින් සහ දණහිසක සිදුරක් ඉරා ඇති කලිසමකින් සැරසී සිටියේය. "...කිසිම වෙලාවක අන්ධ තාපසයා එක්ක පැටලෙන්න යන්නෙපා."

"මම දන්නවා." ක්ලැරී කීවේ බැඳපු අල පෙත්තක් ගෙන, එය ඔවුන්

අතර තබා තිබුණු ඩිප් කෑනයේ ඔබමිනි. “ඇස් පේන තාපසයින්ට වඩා එයාලා හොඳ සටන්කාරයෝ වෙන්නේ කොහොමද මන්දා.” ඇ තිරය වෙතට එබුණාය. “අර දෙන්නා නටනවද?”

“ඒ නටනවා නෙවෙයි. එයාලා එකාට එකා මරාගන්න හදන්නේ. මෙයා තමයි අරයාගේ පරම හතුරා. මතක නැද්ද? එයා අරයාගේ තාත්තා මැරුවා. ඉතින් එයාලා මොකටද නටන්නේ?”

ක්ලැරි අල පෙන්න සපමින් බලා සිටියේ දිලිසෙන හෙල්ලය බැගින් අත දරා එකිනෙකා වටා පාවී යන පියාපත් සහිත මිනිසුන් දෙදෙනා අතරින් රෝස හා කහ පැහැති වලාකුළු සුළි නැගෙන දෙසය. ඉඳහිට වරක් ඔවුන්ගෙන් එකෙකු යමක් පැවසුවද ඒ සියල්ල ඒන උපසිරැසි සහිත ජපන් බසින් වූ හෙයින් ඉන් වැඩිමනක් දෙයක් පහදාගත නොහැකි විය. “තොප්පිය දාගෙන ඉන්න කෙනාද දුෂ්ටයා?” ඇ ඇසුවාය.

“නෑ. තොප්පිය දාගෙන හිටියේ තාත්තා. එයා තමයි මායා අධිරාජ්‍යයා. එතකොට ඒ තොප්පියේ තමයි එයාගේ බලය තිබුණේ. දුෂ්ටයා තමයි අර කතා කරන මිකැනිකල් අතක් තියෙන කෙනා.”

දුරකතනය නාදවිණ. සයිමන් අල පෙනි බැගය පසෙකින් තබමින් ඊට පිළිතුරු දීමට නැගිට යන්නට සූදානම් වූවේය. ක්ලැරි ඔහුගේ බාහුව මතින් අතක් තැබුවාය. “එපා. ඒක ගියදෙන්.”

“ඒත් බැරි වෙලාවත් ඒ ලෑක් නම්? එයා ඉස්පිරිතාලේ ඉඳන් කතා කරනවා වෙන්න පුළුවන්.”

“ඒ ලෑක් නෙවෙයි,” ක්ලැරි පිළිතුරු දුන්නේ ඇයට දූනෙමින් තිබුණාට වඩා වැඩි විශ්වාසයක් ඇඟවෙන හඬකින්ය. “එයා මගේ සෙල් එකට කතා කරනවා මිසක් ඔයාගේ ගෙදරට ගන්නේ මොකටද?”

දිගු මොහොතක් ඇය දෙස බලා හුන් සයිමන් අනතුරුව ඇය